

Arrest

nr. 192 966 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 januari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 3 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 06/07/2015

Overdracht CGVS: 26/08/2015

U werd op 7 oktober 2015 een eerste maal gehoord door het Commissariaat generaal bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is, van 9.13 uur tot 13.19 uur. Uw advocaat meester Khalifa Wajdi vervangster van meester Samira Gazzaz was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 16 augustus 2016 werd u een tweede maal gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is, van 14.04 uur tot 18.16 uur. Uw advocaat meester Tjilombo, loco meester Gazzaz was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 8 oktober 1988 geboren in Tarmiyah, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U ging tot het derde middelbaar naar de school. U hielp vervolgens uw vader in de landbouw en de veehouderij. Uw moeder werkte als lerares in Bagdad. U heeft van 2008 tot 2013 in detentie doorgebracht. De reden was een grondconflict tussen uw stam en de Mahaamde, een substam van de Dulaimi. Er werden langs beide kanten klachten tegen elkaar ingediend. De man van uw tante werd vermoord. U wilde uw nichten naar de begrafenis ceremonie brengen toen u aan een controlepost van de sahwa tegengehouden werd. U moest uitstappen, u werd geslagen en meegenomen door het leger. Na een periode in voorhechtenis in Khademyah werd u naar El Slah el Iraqia te Shaab overgebracht. Na een tijdje werd u naar de gevangenis van Taji overgebracht. Drie maanden voor uw vrijlating werd de gevangenis aangevallen door de Islamitische Staat (IS). U bleef evenwel in hechtenis tot maart, april of mei 2013. In april 2014 sloot u een islamitisch huwelijk met H.T.A.B.

Op 20 mei 2014 zag u gewapende mannen, vermoedelijk van de Islamitische Staat (IS), tussen de boomgaarden sluipen. U meldde dit aan de verantwoordelijke van de controlepost, naqib F. Op 5 maart 2015 zag u leden van IS wapens verstoppen in de grond. U bracht het leger op de hoogte in de namiddag. Het leger nam dezelfde avond nog de wapens in beslag. Op 12 mei 2015 ging u zoals elke ochtend naar de boomgaarden met uw schapen. Er waren een tiental gewapende mannen in de boomgaarden. Ze zeiden dat u hen verkipt had. Ze richtten hun wapens op u en blinddoekten u. U werd meegenomen. U werd gedurende een viertal dagen opgesloten in een kamer waar u gemarteld werd. Het leger kwam tussen en bevrijdde u. U werd naar el Taji kazerne meegenomen en u werd er ondervraagd en verzorgd. U belde naar uw vader die u kwam ophalen. Uw vader bracht u naar uw oom in de Khadraa wijk in Bagdad en zei dat u het land moest verlaten. Uw familie verbleef afwisselend in Tarmiyah en in Bagdad.

U verliet Bagdad op 20 mei 2015 met het vliegtuig naar Turkije. U reisde naar Griekenland en vandaar werd u in een vrachtwagen naar België gesmokkeld. U kwam aan in België op 5 juli 2015 en vroeg op 6 juli 2015 asiel aan.

Vier maanden na uw vertrek kwamen er twee gemaskerde mannen naar uw oom die zijn veld in Tarmiyah aan het bewerken was en zeiden dat ze u zouden vermoorden omdat ze denken dat u een informant bent.

In februari 2016 werd uw huwelijk geregistreerd bij de rechtbank. Uw schoonouders zijn niet tevreden dat u in het buitenland bent en willen dat u van hun dochter scheidt. Uw echtgenote verblijft momenteel bij uw ouders. De relatie tussen uw vrouw en haar ouders is er aanzienlijk op verslechterd. Uw ouders zijn in maart 2016 terug naar Tarmiyah gegaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van een woonstkaart, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een originele huwelijksakte, een originele huwelijksakte gelegaliseerd door buitenlandse zaken, een originele volmacht voor uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van het paspoort van uw echtgenote, een kopie van een eigendomsattest van gronden, een origineel medische attest opgesteld in Irak, kopieën van foto's van u na de bevrijding, facebookposts, originele medische documenten opgesteld in België, een origineel attest opgesteld door het leger in verband met uw bevrijding, een kopie van de aangifte in verband met uw ontvoering, kopieën van documenten over uw detentie, originele DHL verzendingsnota's.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

U verklaarde dat u door de Islamitische Staat van 12 mei 2015 tot 17 mei 2015 ontvoerd werd. U had de leden van IS wapens zien verstoppen en u had dit gemeld had aan de controlepost die vervolgens de wapens in beslag nam. IS beschuldigde u ervan informant te zijn en daarom werd u ontvoerd.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen dat u ontvoerd werd door IS. Uit uw verklaringen blijkt dat u hen vanop een afstand van een twee honderdtal meter in het schemerduister wapens had zien begraven. Los van het feit of dit al dan niet mogelijk is, verklaarde u dat u deed alsof u hen niet zag. U was er zeker van dat de IS leden u wél gezien hadden. De IS leden zouden u niet aangesproken hebben, evenmin zouden ze een teken gedaan hebben dat ze u gezien hebben (CGVS II p.19, p.20, CGVS I p.17). Het is merkwaardig dat er vanuit de hoek van IS niet onmiddellijke actie ondernomen werd. Als ze er zeker van zijn dat ze gezien werden wanneer ze wapens aan het begraven waren, kan er toch enige omzichtigheid en handelsbereidheid verwacht worden. U werd echter ongemoeid gelaten op dat eigenste moment. U durfde niet onmiddellijk het leger in te lichten, daar u vreesde dat IS u aan het ontdekken van het wapenarsenaal zou koppelen (CGVS I p.17). U besloot daarom te wachten tot de namiddag. Het hoeft geen betoog dat een halve dag in dit opzicht geen verschil zou maken. Ondanks dat het leger de wapenvoorraad had gevonden en u er zeker van was dat ze u gezien hadden, besloot u toch de volgende dag met uw schapen naar dezelfde weide te gaan (CGVS II p. 20). U heeft dit zelfs gedurende twee maanden gedaan (CGVS I p.18, p.19). Dit is merkwaardig. Ook van uw kant kan er immers verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag legde. U was er zeker van dat u gezien werd door IS en bovendien werden de wapens door uw toedoen in beslag genomen.

Op 12 mei 2015 was uw geluk echter op en zou u ontvoerd zijn door IS omdat ze u ervan beschuldigden hun wapenvoorraad verlinkt te hebben (CGVS II p.21p). Merkwaardig genoeg werd u niet ter plekke neergeschoten, maar werd u ontvoerd en meegenomen naar een afgelegen gebouwtje. Dit in contrast met een aantal andere voorbeelden die u aanhaalde van mensen die omdat ze IS hadden gedwarsboomd of ervan verdacht werden informant te zijn vermoord werden. Deze mensen werden geen vragen gesteld, ze werden niet bedreigd en niet ontvoerd. Ze werden gewoon vermoord (CGVS II p.26, p.27, p.28). U daarentegen werd ontvoerd en gedurende vier dagen vast gehouden. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat ze er zeker van waren dat u degene was die ze verklikt had (CGVS II p.21, p.22). U gevraagd waarom u niet gewoon ter plekke geëxecuteerd werd, stelde dat de mensen van IS eerst zeker wilden zijn dat u de informant was alvorens u te executeren (CGVS II p.26). Volgens uw verklaringen werd u gemarteld opdat u zou toegeven dat u geklikt had (CGVS II p.22). Dit houdt totaal geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u opgepakt hebben net omdat ze er zeker van waren dat u de boosdoener was. U was immers de enige die daar op dat moment aanwezig was (CGVS II p.21, p.22). Het is dan ook tijdverlies voor IS om een bekentenis aan u te ontfutselen. U geconfronteerd met deze stelling kon niet van repliek dienen. U stelde dat het leger u had vrij gekregen en dat IS u niet zou vrijgelaten hebben (CGVS II p.22). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat het niet plausibel is dat u in tegenstelling tot de andere informanten ontvoerd en gemarteld werd en niet ter plekke geëxecuteerd werd. IS was er immers zeker van dat u hun wapenvoorraad verklikt had en dus een informant was (CGVS II p.28).

Verder zijn er nog enkele tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen van beide gehoren afgelegd op het CGVS. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in El Hora in de buurt van Balad vastgehouden werd, terwijl u er in het bijkomende gehoor geen idee van had waar u vastgehouden werd (CGVS I p.19, II p.23, p.24). U verklaarde ook initieel dat de negende divisie (firqa 9) van het Iraakse leger u zou bevrijd hebben. Tijdens het bijkomende gehoor antwoordde u op dezelfde vraag dat het Liwa 22 was die u bevrijdde. U wist toen de nummer van de firqa niet meer. Ook nadat u uw voorgaande antwoord in herinnering gebracht werd, deed dit geen belletje rinkelen wat betreft uw bevrijding. Dit is merkwaardig de firqa was immers verantwoordelijk voor uw redding van een gewisse dood. U dacht dat ze misschien tot Liwa 22 behoorde (CGVS I, p.23, II p.24, p.25). Dat u plotsklaps niet meer weet waar u gevangengehouden werd en door welke eenheid u bevrijdt werd, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan er aangestipt dat u tijdens het eerste gehoor nauwelijks documenten had om uw asielrelaas mee te staven. Tijdens het eerste gehoor werd er regelmatig gevraagd naar tastbare bewijsstukken in verband met uw ontvoering, uw detentie en uw bevrijding als ook uw medische behandeling na uw bevrijding (CGVS I p.17, p.24, p.25, p.26). U had toen geen stukken neer te leggen. U wist zelfs niet van het bestaan van dergelijke stukken af. U had niets enkel de foto's (CGVS I p.25). Zo had u uw vader in Turkije opgebeld met de vraag zo veel mogelijk bewijsstukken op te sturen om uw asielrelaas mee te staven. Uw vader stuurde de foto's door en stelde dat dit het belangrijkste was. U had geen andere documenten, zo zegt u (CGVS I p.25). Vervolgens belde u blijkbaar uw vader wederom op en vroeg hem of hij aangifte bij de politie gedaan had over uw ontvoering. Uw dossier zat immers vast daar u geen documenten kon voorleggen, zo argumenteerde u (CGVS II p.7). Merkwaardig genoeg antwoordde uw vader hierop dat hij wel degelijk aangifte gedaan had, meer bepaald de dag zelf. Hij zou u en de rest van de familie er niet van op de hoogte gebracht hebben omdat hij bang was dat ze het zouden doorvertellen (CGVS II p.6). Deze uitleg is niet overtuigend.

Er kan wel aangenomen worden dat uw familieleden op de hoogte zijn van de gevoeligheid van dergelijke informatie en deze dan ook voor hun zelf kunnen houden temeer het belang van discretie in dit geval simpelweg uitgelegd kan worden. Dat uw vader u niets gezegd heeft over de aangifte in verband met uw ontvoering is verder niet aannemelijk temeer u hem uitdrukkelijk gevraagd had naar bewijsstukken om uw asielrelaas mee te staven. De aangifte betreft bovendien een eenvoudige kopie en heeft in dat opzicht weinig bewijswaarde daar het eerder wanneer en door eerder wie kan opgesteld worden. U legt daarnaast een document neer om uw bevrijding mee te staven. Ook over uw bevrijding verklaarde u initieel dat u geen documenten had (CGVS I p.24). U legde nadien evenwel documenten neer opgemaakt door het leger op dezelfde dag dat u bevrijd werd, met name 17 mei 2015. Dat u dan niet van het bestaan van een dergelijk document afweet is dan ook niet geloofwaardig en ondermijnt de waarde die er aan het document kan gehecht worden. U legt een aantal foto's neer waarmee u wilt aantonen dat u gefolterd en mishandeld werd tijdens uw detentie. De littekens en lichamelijke letsels die u heeft werden volgens uw verklaringen toegebracht tijdens de vier dagen detentie bij de Islamitische Staat (CGVS I p.26). Uw vader zou 400 dollar betaald hebben voor de foto's (CGVS II p.15). Merkwaardig genoeg zit er geen administratief dossier bij de foto's. Het zijn enkel foto's zonder tekst en uitleg. Meer nog op de foto's staat een stempel. Deze stempel is van de Hoge Raad van rechters, de centrale correctionele rechtbank, eerste instituut (zie document, CGVS I p.26). U kon geen plausibele uitleg geven waarom deze stempel op de foto's stond (CGVS I p.26). In het bijkomende gehoor beargumenteerde u dat uw dossier naar de rechtbank gebracht was en de rechter een beslissing had genomen in verband met uw ontvoering. U zou eveneens een verklaringen afgelegd hebben. Deze documenten meer bepaald de verklaring als ook de beslissing van de rechter kan u evenmin neerleggen (CGVS II p.14, p.15). U kan niet aannemelijk maken dat deze foto's gelinkt dienen te worden aan uw ontvoering.

Verder legt u bij uw tweede gehoor nog een aantal medische documenten neer. Tijdens het eerste gehoor werd u nochtans gevraagd waar en welke medische behandeling u gekregen had. Uit stelde enkel dat er een dokter naar Taji kazerne gekomen was om uw wonden te verzorgen en dat u niet over medische documenten beschikte (CGVS I p.25). Dit verhaal werd gewijzigd tijdens het bijkomende gehoor. U legde dit keer immers wel medische documenten neer. U verklaarde dat het document (nummer 12) opgesteld werd door een zekere F.R.R. U zou twee dagen na de ontvoering bij deze dokter geweest zijn in Bagdad in verband met jeuk, allergische reacties en psychologische problemen (CGVS II p.5). De medische documenten die u neerlegt werden echter op 10 februari 2016 opgesteld door een neuroloog genaamd Dokter B.A.H. (zie document). U was in België op dat moment. U geconfronteerd met de inhoudelijke incongruenties tussen het document en uw verklaringen, wijzigde uw verklaringen en zei dat u twee dokters gezien had (CGVS II p.6). De vaststelling dat u afwijkende verklaringen aflegt draagt uiteraard niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan u met documenten die opgesteld werden in 2016 überhaupt een doktersbezoek in 2015 niet aannemelijk maken.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u door IS ontvoerd en gemarteld werd in 2015.

Er kan verder nog aangestipt dat u moedwillig informatie probeerde achter te houden voor het CGVS. Hierdoor ondermijnt u uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Na het eerste gehoor legde u een aantal documenten neer. Een aantal van deze documenten (nummer 18) betroffen uw vrijlating na een jarenlange detentie. U weigerde initieel om uitleg te verschaffen over de documenten. U stelde dat u de documenten nog nooit gezien had en nooit in de cel had vastgezeten (CGVS II p.9). Ook bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ had u aangegeven dat u nooit gearresteerd werd. Na lang aandringen disselde u evenwel een verhaal op over een grondconflict tussen uw stam El Selman en de Mahaamde, een substam van de Dulaimi (CGVS II p.10). U zou omwille van dat conflict van 2008 tot 2013 in detentie gezeten hebben (CGVS II p.9, p.10). U verklaarde nooit veroordeeld te zijn en uiteindelijk uw vrijlating afgekocht te hebben voor 30000\$ (CGVS II p.16). U zou met andere woorden gedurende vijf jaar in voorhechtenis gezeten hebben in verschillende detentiecentra. Tot op heden zou er nog steeds familie van u in de cel zitten in verband met dat grondconflict.

De documenten die u neerlegt werden echter opgesteld door het Algemeen Directoraat voor Terrorisme en Georganiseerde Misdaad Bestrijding (zie document 18). Het is niet aannemelijk dat dergelijke instantie zich bezig houdt met grondconflicten. In de documenten staat bovendien dat er twee beschuldigingen tegen u uitgesproken waren op basis van artikel twee paragraaf 1 en 3 van terrorismebestrijding (zie document). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw claim dat u omwille van een grondconflict gedurende vijf jaar heeft vastgezeten. Wat er ook van moge zijn, u persoonlijk heeft na uw vrijlating geen problemen meer gekend omwille van dat conflict.

U werd nog éénmaal gedurende twee dagen gearresteerd aangezien de administratie in verband met uw vrijlating nog niet volledig afgerond was en uw naam nog niet uit de computer gehaald was (CGVS II p.13). Verder heeft uw detentie in 2013 niet geleid tot uw vertrek in 2015.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en eigendomsattest van gronden zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Uw huwelijksakte, volmacht voor uw vader, nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, identiteitskaart van uw echtgenote en paspoort van uw echtgenote betreffen documenten in verband met uw burgerlijke stand. Deze documenten werpen evenmin een ander licht op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De facebookposts gaan over de verantwoordelijke van de fauch in Tarmiyah. Hij zou contact hebben met A.S.K., een lid van IS (CGVS II p.26). De posts over deze man veranderen de appreciatie van uw asielmotieven niet. Over de medische documenten opgesteld in België kan opgemerkt dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. U verklaart dat u de verwondingen tijdens de detentie van IS zou opgelopen hebben (CGVS I p.26). Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw ontvoering door IS zoals supra beargumenteerd. De documenten stellen dat u bepaalde letsels opgelopen heeft in het verleden. U kan de omstandigheden waarin u deze zou opgelopen hebben niet aannemelijk maken. De medische documenten opgesteld in Irak, zijn documenten die opgesteld werden in 2016 en kunnen in die zin de gebeurtenissen van 2015 niet aannemelijk maken. Het attest opgesteld door het leger in verband met uw bevrijding werd supra reeds besproken net als de kopie van de aangifte in verband met uw ontvoering. Wat betreft de documenten in verband met uw detentie kan er nogmaals aangestipt dat u deze eigenlijk niet wilde neerleggen. Bovendien houden ze geen direct verband met de reden waarom u het land ontvlucht bent. In die zin kunnen ze de beoordeling van uw asielaanvraag dan ook niet positief beïnvloeden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54). Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad.

Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van:

- artikelen 48/3, 51/5 en 57/6 van de vreemdelingenwet
- het vluchtelingenverdrag
- het *"beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker herhaalt de vaststellingen zoals die gemaakt werden in de bestreden beslissing met betrekking tot het asielaanvraag van verzoeker en betwist de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal hieromtrent.

Met betrekking tot de vervolging door IS, stelt verzoeker dat het niet aan hem kan verweten worden dat IS geen actie ondernam toen ze hem opmerkten terwijl ze wapens aan het verbergen waren. Verzoeker geeft enkel waar wat er gebeurde. Hij betoogt eveneens dat het feit dat hij een halve dag wachtte om aangifte te doen van deze feiten wel degelijk een verschil maakte opdat IS hem niet zou linken aan deze aangifte.

Verzoeker ontkent dat er tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens de CGVS-interviews. Omtrent de plaats waar hij werd vastgehouden, legt hij uit dat hij tijdens het eerste interview verklaarde dat hij vermoedde vastgehouden te zijn in El Hora, maar tijdens het tweede interview uitlegde dat hij geen zekerheid had over de plaats van vasthouding. Het feit dat hij tijdens het tweede CGVS-interview de nummer van de *"firqa"* die hem bevrijdde niet meer kende, is volgens hem niet abnormaal gelet op het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België en de CGVS-interviews, die meer dan één jaar bedraagt.

Omtrent zijn documenten betoogt verzoeker dat het overtuigend is dat zijn vader geen familieleden op de hoogte bracht van de aangifte die hij deed uit angst dat ze dit zouden doorvertellen. Verzoeker stelt verder dat hij tijdens het tweede CGVS-interview zijn verklaringen omtrent zijn medische behandeling na zijn ontvoering niet wijzigde ten opzichte van het eerste interview, doch deze enkel aanvulde door het neerleggen van medische attesten.

Omtrent verzoekers detentie van 2008-2013, stelt verzoeker dat hij het grondconflict aanvankelijk verzwegen heeft omdat hij dit niet relevant vond. Hij voert bovendien aan dat het wel degelijk aannemelijk is dat het Algemeen Directoraat voor Terrorisme en Georganiseerde Misdadbestrijding grondconflicten behandelt, gezien hij reeds heeft uitgelegd dat *"dit de werkwijze is van grondconflicten"*.

Verzoeker voert vervolgens aan dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak voldoende is om in zijn hoofde te besluiten tot een erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de situatie van soennieten in Zuid-Irak.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, betoogt verzoeker dat er momenteel in Zuid-Irak sprake is van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in het kader van een gewapend conflict. Hij stelt dat de stukken die hij neerlegt dit illustreren.

2.1.2. Verzoeker voegt tal van niet-nader gespecificeerde stukken toe aan het verzoekschrift, waaronder enkele foto's, een medisch attest van 29 maart 2016 waaruit blijkt dat verzoeker problemen met zijn zicht heeft, een kopie van een document opgesteld in het Arabisch en verschillende documenten in het Arabisch, die niet voorzien zijn van een beëdigde vertaling.

Met betrekking tot het medisch attest van 29 maart 2016 stelt de Raad vast dat dit stuk reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten neergelegd door verzoeker, stuk 21, nr. 15).

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.”* van Cedoca van 5 juli 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de Commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker stelt dat het gedrag van IS niet aan hem verweten kan worden, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hetzelfde geldt voor verzoekers verweer dat een halve dag wachten en pas in de namiddag IS gaan verklikken wel degelijk een verschil maakte opdat IS verzoeker niet in verband zou brengen met de aangifte. De Raad merkt echter op dat verzoeker verklaarde zeker te zijn dat IS hem die dag gezien had, en dat hij de enige in de buurt was (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 20-21). Verzoekers toelichting is bijgevolg niet ernstig.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen tijdens de CGVS-interview. Omtrent de plaats waar hij werd vastgehouden, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het eerste CGVS-interview, toen hem gevraagd werd of hij na zijn bevrijding kon zien waar hij was, verklaarde: *“het is onbewoonde regio, daar wonen geen mensen geen huizen naam vd wijk El Hora, in de buurt van Belled”* (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 19). Dit klemmt met verzoekers verklaringen tijdens het tweede CGVS-interview, waar verzoeker verklaarde dat hij niet weet waar hij werd vastgehouden (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 24). Verzoekers verklaringen omtrent de divisie die hem bevrijdde zijn eveneens tegenstrijdig, gezien verzoeker eerst verklaarde door *“firqa”* 9 bevrijd te zijn (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 23) en in het volgende interview door *“liwa”* 22 (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 25). Dat er veel tijdsverloop zou zijn tussen zijn aankomst in België en de CGVS-interviews betreft geen dienstig verweer, gezien de tegenstrijdigheid betrekking heeft op een treffend aspect van zijn asielrelaas, met name de personen die hem uit de handen van IS hebben gered. Het is bovendien geheel niet aannemelijk dat verzoeker zelfs na confrontatie met zijn tegenstrijdigheden niet lijkt te beseffen dat hij voorheen verklaarde door *“firqa”* 9 te zijn bevrijd (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 25). De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas betreffen, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Verzoeker poneert op algemene wijze dat het wel aannemelijk is dat zijn vader zijn aangifte van de ontvoering zou verzwijgen uit angst dat zijn familieleden dit zouden doorvertellen, doch slaagt er niet in om de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, nu deze terecht oordeelde dat: *“er kan wel aangenomen worden dat uw familieleden op de hoogte zijn van de gevoeligheid van dergelijke informatie en deze dan ook voor hun zelf kunnen houden temeer het belang van discretie in dit geval simpelweg uitgelegd kan worden. Dat uw vader u niets gezegd heeft over de aangifte in verband met uw ontvoering is verder niet aannemelijk temeer u hem uitdrukkelijk gevraagd had naar bewijsstukken om uw asielrelaas mee te staven.”* Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het tweede CGVS-interview geen afwijkende maar enkel aanvullende verklaringen aflegde omtrent zijn medische behandeling in Irak, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het eerste CGVS-interview verklaarde dat hij in al Taji verzorgd werd door een dokter en dat hij niet over enige medische documenten beschikt (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 25), hetgeen klemmt met het feit dat verzoeker tijdens het tweede CGVS-interview medische documenten voorlegt en verklaart dat deze afkomstig zijn van een dokter in

Bagdad die hij twee dagen na de ontvoering consulteerde (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 5), hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en documenten.

Verzoekers verweer dat hij zijn detentie van 2008-2013 naar aanleiding van een clanconflict verzwegen omdat hij dit niet relevant vond, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij confrontatie met de documenten omtrent zijn detentie, initieel weigerde om hierover uitleg te verschaffen, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dit zo volledige en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Verzoekers betoog dat het Algemeen Directoraat voor Terrorismen en Georganiseerde Misdaadbestrijding bevoegd is voor grondconflicten betreft een blote bewering die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens en derhalve niet wordt aangenomen door de Raad. De Commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers detentie omwille van een clanconflict. Bovendien oordeelde deze terecht dat verzoeker na zijn vrijlating geen problemen meer kende omwille van deze detentie en dat hij pas twee jaar na deze detentie uit Irak vertrok, waaruit blijkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft omwille van deze detentie. Dit wordt des te meer bevestigd door het feit dat verzoeker zelf aangeeft dat hij de informatie over zijn detentie niet relevant vond bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de Commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Aldus is de Raad van oordeel dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaarde dat u door de Islamitische Staat van 12 mei 2015 tot 17 mei 2015 ontvoerd werd. U had de leden van IS wapens zien verstopten en u had dit gemeld aan de controlepost die vervolgens de wapens in beslag nam. IS beschuldigde u ervan informant te zijn en daarom werd u ontvoerd. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen dat u ontvoerd werd door IS. Uit uw verklaringen blijkt dat u hen vanop een afstand van een twee honderdtal meter in het schemerduister wapens had zien begraven. Los van het feit of dit al dan niet mogelijk is, verklaarde u dat u deed alsof u hen niet zag. U was er zeker van dat de IS leden u wél gezien hadden. De IS leden zouden u niet aangesproken hebben, evenmin zouden ze een teken gedaan hebben dat ze u gezien hebben (CGVS II p.19, p.20, CGVS I p.17). Het is merkwaardig dat er vanuit de hoek van IS niet onmiddellijke actie ondernomen werd. Als ze er zeker van zijn dat ze gezien werden wanneer ze wapens aan het begraven waren, kan er toch enige omzichtigheid en handelsbereidheid verwacht worden. U werd echter ongemoeid gelaten op dat eigenste moment. U durfde niet onmiddellijk het leger in te lichten, daar u vreesde dat IS u aan het ontdekken van het wapenarsenaal zou koppelen (CGVS I p.17). U besloot daarom te wachten tot de namiddag. Het hoeft geen betoog dat een halve dag in dit opzicht geen verschil zou maken. Ondanks dat het leger de wapenvoorraad had gevonden en u er zeker van was dat ze u gezien hadden, besloot u toch de volgende dag met uw schapen naar dezelfde weide te gaan (CGVS II p. 20). U heeft dit zelfs gedurende twee maanden gedaan (CGVS I p.18, p.19). Dit is merkwaardig. Ook van uw kant kan er immers verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag legde. U was er zeker van dat u gezien werd door IS en bovendien werden de wapens door uw toedoen in beslag genomen.

Op 12 mei 2015 was uw geluk echter op en zou u ontvoerd zijn door IS omdat ze u ervan beschuldigden hun wapenvoorraad verlinkt te hebben (CGVS II p.21p). Merkwaardig genoeg werd u niet ter plekke neergeschoten, maar werd u ontvoerd en meegenomen naar een afgelegen gebouwtje. Dit in contrast met een aantal andere voorbeelden die u aanhaalde van mensen die omdat ze IS hadden gedwarsboomd of ervan verdacht werden informant te zijn vermoord werden. Deze mensen werden geen vragen gesteld, ze werden niet bedreigd en niet ontvoerd. Ze werden gewoon vermoord (CGVS II p.26, p.27, p.28). U daarentegen werd ontvoerd en gedurende vier dagen vast gehouden. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat ze er zeker van waren dat u degene was die ze verklikt had (CGVS II p.21, p.22). U gevraagd waarom u niet gewoon ter plekke geëxecuteerd werd, stelde dat de mensen van IS eerst zeker wilden zijn dat u de informant was alvorens u te executeren (CGVS II p.26). Volgens uw verklaringen werd u gemarteld opdat u zou toegeven dat u geklikt had (CGVS II p.22). Dit houdt totaal geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u opgepakt hebben net omdat ze er zeker van waren dat u de boosdoener was. U was immers de enige die daar op dat moment aanwezig was (CGVS II p.21, p.22). Het is dan ook tijdverlies voor IS om een bekentenis aan u te ontfutselen. U geconfronteerd met deze stelling kon niet van repliek dienen. U stelde dat het leger u had vrij gekregen en dat IS u niet zou vrijgelaten hebben (CGVS II p.22).

Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat het niet plausibel is dat u in tegenstelling tot de andere informanten ontvoerd en gemarteld werd en niet ter plekke geëxecuteerd werd. IS was er immers zeker van dat u hun wapenvoorraad verklikt had en dus een informant was (CGVS II p.28).

Verder zijn er nog enkele tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen van beide gehoren afgelegd op het CGVS. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in El Hora in de buurt van Balad vastgehouden werd, terwijl u er in het bijkomende gehoor geen idee van had waar u vastgehouden werd (CGVS I p.19, II p.23, p.24). U verklaarde ook initieel dat de negende divisie (firqa 9) van het Iraakse leger u zou bevrijd hebben. Tijdens het bijkomende gehoor antwoordde u op dezelfde vraag dat het Liwa 22 was die u bevrijdde. U wist toen de nummer van de firqa niet meer. Ook nadat u uw voorgaande antwoord in herinnering gebracht werd, deed dit geen belletje rinkelen wat betreft uw bevrijding. Dit is merkwaardig de firqa was immers verantwoordelijk voor uw redding van een gewisse dood. U dacht dat ze misschien tot liwa 22 behoorde (CGVS I, p.23, II p.24, p.25). Dat u plotsklaps niet meer weet waar u gevangengehouden werd en door welke eenheid u bevrijdt werd, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan er aangestipt dat u tijdens het eerste gehoor nauwelijks documenten had om uw asielrelaas mee te staven. Tijdens het eerste gehoor werd er regelmatig gevraagd naar tastbare bewijsstukken in verband met uw ontvoering, uw detentie en uw bevrijding als ook uw medische behandeling na uw bevrijding (CGVS I p.17, p.24, p.25, p.26). U had toen geen stukken neer te leggen. U wist zelfs niet van het bestaan van dergelijke stukken af. U had niets enkel de foto's (CGVS I p.25). Zo had u uw vader in Turkije opgebeld met de vraag zo veel mogelijk bewijsstukken op te sturen om uw asielrelaas mee te staven. Uw vader stuurde de foto's door en stelde dat dit het belangrijkste was. U had geen andere documenten, zo zegt u (CGVS I p.25). Vervolgens belde u blijkbaar uw vader wederom op en vroeg hem of hij aangifte bij de politie gedaan had over uw ontvoering. Uw dossier zat immers vast daar u geen documenten kon voorleggen, zo argumenteerde u (CGVS II p.7). Merkwaardig genoeg antwoordde uw vader hierop dat hij wel degelijk aangifte gedaan had, meer bepaald de dag zelf. Hij zou u en de rest van de familie er niet van op de hoogte gebracht hebben omdat hij bang was dat ze het zouden doorvertellen (CGVS II p.6). Deze uitleg is niet overtuigend. Er kan wel aangenomen worden dat uw familieleden op de hoogte zijn van de gevoeligheid van dergelijke informatie en deze dan ook voor hun zelf kunnen houden temeer het belang van discretie in dit geval simpelweg uitgelegd kan worden. Dat uw vader u niets gezegd heeft over de aangifte in verband met uw ontvoering is verder niet aannemelijk temeer u hem uitdrukkelijk gevraagd had naar bewijsstukken om uw asielrelaas mee te staven. De aangifte betreft bovendien een eenvoudige kopie en heeft in dat opzicht weinig bewijswaarde daar het eender wanneer en door eender wie kan opgesteld worden. U legt daarnaast een document neer om uw bevrijding mee te staven. Ook over uw bevrijding verklaarde u initieel dat u geen documenten had (CGVS I p.24). U legde nadien evenwel documenten neer opgemaakt door het leger op dezelfde dag dat u bevrijd werd, met name 17 mei 2015. Dat u dan niet van het bestaan van een dergelijk document afweet is dan ook niet geloofwaardig en ondermijnt de waarde die er aan het document kan gehecht worden. U legt een aantal foto's neer waarmee u wilt aantonen dat u gefolterd en mishandeld werd tijdens uw detentie. De littekens en lichamelijke letsels die u heeft werden volgens uw verklaringen toegebracht tijdens de vier dagen detentie bij de Islamitische Staat (CGVS I p.26). Uw vader zou 400 dollar betaald hebben voor de foto's (CGVS II p.15). Merkwaardig genoeg zit er geen administratief dossier bij de foto's. Het zijn enkel foto's zonder tekst en uitleg. Meer nog op de foto's staat een stempel. Deze stempel is van de Hoge Raad van rechters, de centrale correctionele rechtbank, eerste instituut (zie document, CGVS I p.26). U kon geen plausibele uitleg geven waarom deze stempel op de foto's stond (CGVS I p.26). In het bijkomende gehoor beargumenteerde u dat uw dossier naar de rechtbank gebracht was en de rechter een beslissing had genomen in verband met uw ontvoering. U zou eveneens een verklaringen afgelegd hebben. Deze documenten meer bepaald de verklaring als ook de beslissing van de rechter kan u evenmin neerleggen (CGVS II p.14, p.15). U kan niet aannemelijk maken dat deze foto's gelinkt dienen te worden aan uw ontvoering.

Verder legt u bij uw tweede gehoor nog een aantal medische documenten neer. Tijdens het eerste gehoor werd u nochtans gevraagd waar en welke medische behandeling u gekregen had. Uit stelde enkel dat er een dokter naar Taji kazerne gekomen was om uw wonden te verzorgen en dat u niet over medische documenten beschikte (CGVS I p.25). Dit verhaal werd gewijzigd tijdens het bijkomende gehoor. U legde dit keer immers wel medische documenten neer. U verklaarde dat het document (nummer 12) opgesteld werd door een zekere F.R.R. U zou twee dagen na de ontvoering bij deze dokter geweest zijn in Bagdad in verband met jeuk, allergische reacties en psychologische problemen (CGVS II p.5). De medische documenten die u neerlegt werden echter op 10 februari 2016 opgesteld door een neuroloog genaamd Dokter B.A.H. (zie document). U was in België op dat moment. U geconfronteerd met de inhoudelijke incongruenties tussen het document en uw verklaringen, wijzigde uw verklaringen en zei dat u twee dokters gezien had (CGVS II p.6).

De vaststelling dat u afwijkende verklaringen aflegt draagt uiteraard niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan u met documenten die opgesteld werden in 2016 überhaupt een doktersbezoek in 2015 niet aannemelijk maken.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u door IS ontvoerd en gemarteld werd in 2015.

Er kan verder nog aangestipt dat u moedwillig informatie probeerde achter te houden voor het CGVS. Hierdoor ondermijnt u uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Na het eerste gehoor legde u een aantal documenten neer. Een aantal van deze documenten (nummer 18) betroffen uw vrijlating na een jarenlange detentie. U weigerde initieel om uitleg te verschaffen over de documenten. U stelde dat u de documenten nog nooit gezien had en nooit in de cel had vastgezeten (CGVS II p.9). Ook bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ had u aangegeven dat u nooit gearresteerd werd. Na lang aandringen disselde u evenwel een verhaal op over een grondconflict tussen uw stam El Selman en de Mahaamde, een substam van de Dulaimi (CGVS II p.10). U zou omwille van dat conflict van 2008 tot 2013 in detentie gezeten hebben (CGVS II p.9, p.10). U verklaarde nooit veroordeeld te zijn en uiteindelijk uw vrijlating afgekocht te hebben voor 30000\$ (CGVS II p.16). U zou met andere woorden gedurende vijf jaar in voorhechtenis gezeten hebben in verschillende detentiecentra. Tot op heden zou er nog steeds familie van u in de cel zitten in verband met dat grondconflict.

De documenten die u neerlegt werden echter opgesteld door het Algemeen Directoraat voor Terrorisme en Georganiseerde Misdaad Bestrijding (zie document 18). Het is niet aannemelijk dat dergelijke instantie zich bezig houdt met grondconflicten. In de documenten staat bovendien dat er twee beschuldigingen tegen u uitgesproken waren op basis van artikel twee paragraaf 1 en 3 van terrorismebestrijding (zie document). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw claim dat u omwille van een grondconflict gedurende vijf jaar heeft vastgezeten. Wat er ook van moge zijn, u persoonlijk heeft na uw vrijlating geen problemen meer gekend omwille van dat conflict. U werd nog éénmaal gedurende twee dagen gearresteerd aangezien de administratie in verband met uw vrijlating nog niet volledig afgerond was en uw naam nog niet uit de computer gehaald was (CGVS II p.13). Verder heeft uw detentie in 2013 niet geleid tot uw vertrek in 2015.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en eigendomsattest van gronden zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Uw huwelijksakte, volmacht voor uw vader, nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, identiteitskaart van uw echtgenote en paspoort van uw echtgenote betreffen documenten in verband met uw burgerlijke stand. Deze documenten werpen evenmin een ander licht op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De facebookposts gaan over de verantwoordelijke van de fauch in Tarmiyah. Hij zou contact hebben met A.S.K., een lid van IS (CGVS II p.26). De posts over deze man veranderen de appreciatie van uw asielmotieven niet. Over de medische documenten opgesteld in België kan opgemerkt dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. U verklaart dat u de verwondingen tijdens de detentie van IS zou opgelopen hebben (CGVS I p.26). Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw ontvoering door IS zoals supra beargumenteerd. De documenten stellen dat u bepaalde letsels opgelopen heeft in het verleden. U kan de omstandigheden waarin u deze zou opgelopen hebben niet aannemelijk maken. De medische documenten opgesteld in Irak, zijn documenten die opgesteld werden in 2016 en kunnen in die zin de gebeurtenissen van 2015 niet aannemelijk maken. Het attest opgesteld door het leger in verband met uw bevrijding werd supra reeds besproken net als de kopie van de aangifte in verband met uw ontvoering. Wat betreft de documenten in verband met uw detentie kan er nogmaals aangestipt dat u deze eigenlijk niet wilde neerleggen. Bovendien houden ze geen direct verband met de reden waarom u het land ontvlucht bent. In die zin kunnen ze de beoordeling van uw asielaanvraag dan ook niet positief beïnvloeden."

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Een loutere verwijzing naar de situatie voor soennieten in Zuid-Irak toont niet aan dat verzoeker in Bagdad, waar verzoeker van afkomstig is en zijn hele leven heeft gewond, of in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

De door verzoeker neergelegde documenten in het verzoekschrift kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de door verzoeker neergelegde foto's betreft wijst de Raad erop dat verzoeker niet verduidelijkt hoe deze foto's verband houden met zijn asielrelaas. Daarenboven kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft, wijst de Raad erop dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging, maar in het Arabisch, en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze documenten niet in overweging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 22, nr. 2-6) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-generaal en getiteld *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker argumentatie dat er momenteel in Zuid-Irak sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, mist immers alle relevantie nu de beoordeling van de nood aan bescherming in hoofde van verzoeker dient te gebeuren ten opzichte van Bagdad, zijnde verzoekers regio van herkomst. Verzoekers betoog is aldus niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP